

ПРИЛОЖЕНИЕ

КОНВЕНЦИЯ за взаимна помощ по наказателни дела между държавите-членки на Европейския съюз, приета от Съвета в съответствие с член 34 от Договора за Европейски съюз

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИ СТРАНИ по тази Конвенция, държави-членки на Европейския съюз,

КАТО СЕ ПОЗОВАВАТ на Акта на Съвета за изготвяне на Конвенция за взаимна помощ по наказателни дела между държавите-членки на Европейския съюз, в съответствие с член 34 от Договора за Европейски съюз,

В ЖЕЛАНИЕТО СИ да подобрят съдебното сътрудничество по наказателни дела между държавите-членки на Съюза, без да се нарушават нормите за защита на свободата на личността,

КАТО ОТБЕЛЯЗВАТ, че от общ интерес за държавите-членки е да се гарантират бързото и ефикасно взаимна помощ по наказателни дела, което да е съвместимо с основните принципи на тяхното национално право, като зачита правата на личността и принципите на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.,

КАТО ИЗРАЗЯВАТ доверието си в структурата и функционирането на правните си системи и в способността на всяка от държавите-членки да гарантира справедлив процес,

РЕШЕНИ да допълнят режима на Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателни дела от 20 април 1959 г. и другите конвенции, които са в сила, в тази област, с Конвенция на Европейския съюз,

КАТО ПРИЗНАВАТ, че разпоредбите на тези Конвенции се прилагат по всички въпроси, които не се обхванати от тази Конвенция,

КАТО ОТЧИТАТ, че държавите-членки придават голямо значение на укрепването на съдебното сътрудничество и същевременно продължават да прилагат принципа на пропорционалност,

КАТО НАПОМНИЯТ, че тази Конвенция урежда взаимната помощ по наказателни дела, което е основано на принципите на Конвенцията от 20 април 1959 г.,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че член 20 от тази Конвенция обхваща определени случаи, които са свързани с прихващането на далекосъобщения, без това да има някакво значение за други подобни ситуации, които са извън обхвата на тази Конвенция,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че общите принципи на международното право се прилагат в случаите, които са извън обхвата на тази Конвенция, ,

КАТО ПРИЗНАВАТ, че тази Конвенция не засяга упражняването на правомощията на всяка от държавите-членки, които са свързани с подържането на обществения ред и законност, както и опазването на вътрешната сигурност, както и че право на всяка държава-членка е да определи, в съответствие с член 33 от Договора за Европейски съюз условията, при които тя ще поддържа ред и законност и опазване на вътрешната си сигурност,

СЕ ДОГОВОРИХА ЗА СЛЕДНОТО:

ДЯЛ I

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 1

Връзка с други конвенции за взаимопомощ

1. Целта на тази Конвенция е да допълни разпоредбите и да улесни прилагането между държавите-членки на Европейския съюз на:
 - а) Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателни дела от 20 април 1959 г., по-нататък наричана – “Европейската конвенция за взаимопомощ”;
 - б) Допълнителния протокол от 17 май 1978 г., към Европейската конвенция за взаимопомощ;
 - в) разпоредбите относно взаимопомощта по наказателни дела на Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенското споразумение от 14 юни, 1985 г. за постепенно премахване на проверките по общите граници, по-нататък наричано – “Конвенция за прилагане на Шенгенското споразумение”, които не се отменят, съгласно член 2, параграф 2;
 - г) Глава Втора от Договора за екстрадиция и взаимопомощ по наказателни дела между Кралство Белгия, Великото Херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия от 27 юни 1962 г., изменена с Протокола от 11 май 1974 г. (но-нататък “Договора за Бенелюкс”) в контекста на отношенията на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс;
2. тази конвенция няма действие по отношение на прилагането на по-благоприятните разпоредби на двустранните и многостранни договори между държавите-членки, съгласно член 26, параграф 4, в областта на взаимопомощта по наказателни дела, договорени на основата на унифицирано законодателство или на специална система, която осигурява реципрочно прилагане на мерките на взаимопомощ в съответните територии на държавите-членки.

Член 2

Разпоредби, свързани с достиженията на правото на ЕС от Шенген

1. Разпоредбите на членове 3, 5, 6, 7, 12 и 23 и доколкото имат връзка с член 12 – член 15 и 16, както и член 1, доколкото има отношение към посочените членове, представляват мерки, които изменят или развиват разпоредбите на приложение А на Споразумението между Съвета на Европейския съюз и Република Исландия и Кралство Норвегия за асоцииране на тези две държави при приемането, прилагането и развитието на достиженията на правото на ЕС от Шенген¹.
2. Отменят се разпоредбите на член 49, буква а), 52, 53 и 73 от Конвенцията за прилагане на Шенгенското споразумение.

Член 3

Производства, по които също се оказва взаимопомощ

1. Помощ се оказва и по производства, които са образувани пред административни органи във връзка с деяния, които са наказуеми по националното право на молещата или на замолената държава-членка, или и на двете, защото съставляват нарушения на правни норми и решението може да доведе до образуване на производство пред съд, които е компетентен по наказателни дела.
2. Взаимопомощ се предоставя и по повод на наказателно производство или производство по параграф 1, което е свързано с престъпления или нарушения, за които, в молещата държава, може да бъде подведено под отговорност юридическо лице.

Член 4

Формални изисквания и процедура за изпълнение на молба за взаимопомощ

1. Когато се оказва взаимопомощ, замолената държава-членка е длъжна да изпълни всички формални изисквания и процедури, изрично посочени от молещата държава-членка, освен ако друго не е предвидено в конвенцията, при условие, че тези формални изисквания и процедури не противоречат на основните принципи на правото на замолената държава-членка.
2. Замолената държава-членка изпълнява молбата във възможно най-кратък срок, като в пълна степен отчита процесуалните и други срокове, посочени от молещата държава-членка. Молещата държава-членка посочва и причините, които налагат тези срокове.
3. Ако молбата не може изцяло или докрай да бъде изпълнена в съответствие с изискванията, поставени от молещата държава-членка, органите на замолената държава-членка своевременно уведомяват за това органите на молещата държава-членка и посочват условията, при които молбата би могла да бъде изпълнена. Органите на молещата и на замолената държава-членка могат

¹ ОВ L 176, 10.7.1999 г., стр. 36.

впоследствие да се споразумеят относно последващите действия по изпълнението на молбата, като при необходимост, поставят тези действия в зависимост от изпълнението на посочените условия.

4. Ако може да се предвиди, че сроковете, поставени от молещата държава-членка за изпълнение на молбата няма да могат да бъдат спазени, и ако сред причините, упоменати във второто изречение на параграф 2, изрично е посочено, че всяко забавяне би довело до съществено опорочаване на производството в молещата държава-членка, органите на замолената държава-членка трябва своевременно да заявят времето необходимо за изпълнение на молбата. Органите на молещата държава-членка своевременно заявяват дали молбата остава в сила. Органите на замолената и на молещата държава-членка могат впоследствие да се споразумеят относно последващите действия по изпълнението на молбата.

Член 5

Изпращане и обслужване на документи

1. Всяка държава-членка изпраща процесуалните документи, предназначени за лица, които се намират на територията на друга държава-членка, директно до тях, по пощенски път.
2. Процесуалните документи могат да бъдат изпратени чрез органите на замолената държава-членка, само ако:
 - а) адресът на лицето, за което са предназначени е неизвестен или несигурен; или
 - б) процесуалното право на молещата държава-членка изисква доказателство за връчването на документа на адресата, различно от доказателството, което може да се получи от пощенските служби.
 - в) молещата държава-членка има основателни причини да счита, че връчването по пощенски път ще се окаже неефективно или неподходящо.
3. Когато има основание да се счита, че адресатът не разбира езика, на които е съставен документа, документът или поне съществената част от него, трябва да бъде преведен на езика (един от езиците) на държавата-членка, на чиято територия пребивава адресатът. Ако органът, издал документа, знае, че адресатът владее единствено някакъв друг език, документът или поне съществената част от него, трябва да бъде преведен на този език.
4. Всички процесуални документи се придружават от писмено указание, че адресатът може да получи информацията относно правата и задълженията си във връзка със съответния документ от органа, издал документа, или от други органи на същата държава-членка.
5. Настоящият член не нарушава приложимостта на член 8, 9 и 12 от Европейската конвенция за взаимопомощ, и член 32, 34 и 35 от Договора за Бенелюкс.

Член 6

Предаване на молба за взаимопомощ

1. Молбите за взаимопомощ и доброволния обмен на информация по член 7 се правят в писмена или друга форма, от която може да се извлече писмен запис, и която позволява на държавата-получател да установи автентичността на молбата. Такива молби се правят пряко между съдебните органи с териториална компетентност за тяхното искане и изпълнение, и се връщат по същите канали, освен ако друго не е предвидено в настоящия член.

Всяка информация, подадена от държава-членка, за целите на висящо производство пред съдилищата на друга държава-членка, по смисъла на член 21 от Европейската конвенция за взаимопомощ и член 42 от Договора за Бенелюкс, се предава пряко между компетентните съдебни органи.

2. Параграф. 1 не накърнява възможността в особени случаи да се изпращат или връщат молби:
 - а) между централен орган на държава-членка и централен орган на друга държава-членка; или
 - б) между съдебен орган на държава-членка и централен орган на друга държава-членка.
3. Въпреки разпоредбата на параграф 1, Обединеното кралство и Ирландия могат, при нотификацията по член 27, параграф 2, да декларират, че молбите и съобщенията до тях, трябва, съгласно казаното в декларацията, да се отправят чрез централните им органи. Тези държави-членки могат по всяко време, чрез последваща декларация да ограничат обхвата на първата декларация с оглед пълното действие на параграф 1. Те ще направят това, когато разпоредбите относно взаимопомощта на Конвенция за прилагане Шенгенското споразумение започнат да действат и за тях.

По отношение на споменатите по-горе декларации, всяка държава-членка може да прилага принципа на пропорционалност.

4. Всяка молба за взаимопомощ може, в неотложни случаи, да бъде отправена чрез Международната криминална полицейска организация (Интерпол) или чрез всеки орган, имащ компетентност съгласно разпоредби, приети по силата на Договора за Европейски съюз.
5. Когато, по отношение на молбите за взаимопомощ по член 12, 13 или 14 компетентен е съдебен или централен орган на едната държава-членка и полицейски или митнически орган на другата държава-членка, молбите се правят и изпълняват пряко между тези органи. По отношение на такива контакти се прилага параграф 4.
6. Когато, по отношение на молбите за взаимопомощ, свързани с производствата, предвидени в член 3, параграф 1, компетентен е съдебен или централен орган на

едната държава-членка и административен орган на другата държава, молбите се правят и изпълняват пряко между тези органи.

7. Всяка държава-членка може, при нотификацията по член 27, параграф 2, да декларира, че не се счита обвързана от първото изречение на параграф 5 или параграф 6 на настоящия член, или и от двете, или че ще прилага тези разпоредби само при определени условия, посочени от нея. Декларацията може да бъде оттеглена по всяко време.
8. Чрез централните органи на държавите-членки се отправят следните молби и съобщения:
 - а) молби за временен трансфер или транзит на задържани лица, съгласно член 9 от тази Конвенция, член 11 от Европейската конвенция за взаимопомощ и член 33 от Договора за Бенелюкс.
 - б) извлечения от съдебните регистри по член 22 от Европейската конвенция за взаимопомощ и член 43 от Договора за Бенелюкс. Въпреки това, молбите за преписи от присъди и мерките по член 4 от Допълнителния протокол към Европейската конвенция за взаимопомощ могат да се отправят пряко до компетентните органи.

Член 7

Доброволен обмен на информация

1. В рамките на позволеното от тяхното национално право, компетентните органи на държавите-членки могат, без да е отправена съответна молба, да обменят информация във връзка с престъпления и други закононарушения, упоменати в член 3, параграф 1, чието разглеждане и наказване, към момента на получаване на информацията, попада в компетентността на получаващия орган.
2. Предоставящият информацията орган може, по силата на националното си право, да определи условията, при които получаващият орган може да ползва информацията.
3. Тези условия са задължителни за получаващия орган.

ДЯЛ II

МОЛБИ ЗА НЯКОИ ОСОБЕНИ ФОРМИ НА ВЗАИМОПОМОЩ

Член 8

Реституция

1. По искане на молещата държава-членка и без да се накърняват правата на добросъвестните трети страни, замолената държава-членка може да предаде на

молещата държава-членка вещите, получени чрез престъпление, с оглед връщането им на техния законен собственик.

2. При прилагането на член 3 и 6 от Европейската конвенция за взаимопомощ и член 24, параграф 2 и член 29 от Договора за Бенелюкс, замолената държава-членка може да откаже или отмени връщането на вещите, преди или след като ги е предала на молещата държава-членка, ако по този начин би се улеснила реституцията на въпросните вещи на законния им собственик. Това не засяга правата на добросъвестните трети страни.
3. При отказ или отмяна, преди предаване на вещите на молещата държава-членка, замолената държава-членка не може да упражни обезпечително или друго гаранционно право по отношение на вещите, произтичащо от данъчното или митническото законодателство.

Отказът или отмяната по параграф 2 не накърнява правото на замолената държава-членка да събере дължимите данъчни или митническите задължения от законния собственик на вещите.

Член 9

Временен трансфер на лица, които са задържани с цел разследване

1. При наличието на съответно споразумение между заинтересованите държави-членки, държавата-членка, която е поискала провеждането на следствени действия, които следва да се проведат в присъствието на лице, задържано под стража на собствената ѝ територия, трябва временно да прехвърли съответното лице в държавата-членка, където ще се извършат следствените действия.
2. В споразумението се определят условията за временен трансфер на лицето и датата, на която то ще бъде върнато на територията на молещата държава-членка.
3. Когато се изисква съгласието на трансферираното лице, заявлението, съдържащо съгласието или негово копие своевременно се предоставя на замолената държава-членка.
4. Сроктът на задържане на територията на замолената държава-членка се приспада от срока на задържане, което лицето е или ще бъде задължено да изтърпи на територията на молещата държава-членка.
5. Разпоредбите на член 11, параграфи 2 и 3, член 12 и 20 от Европейската конвенция за взаимопомощ се прилагат *mutatis mutandis* към настоящия член.
6. При нотификацията по член 27, параграф 2 всяка държава-членка може да декларира, че до постигане на споразумение по параграф 1 на настоящия член, тя ще изисква, или ще изисква при определени условия, съгласието, упоменато в параграф 3 на настоящия член.

Член 10

Изслушване чрез видеоконферентна връзка

1. Ако дадено лице, намиращо се на територията на една държава-членка, трябва да бъде изслушано в качеството му на свидетел или вещо лице от съдебните органи на друга държава-членка, последната може да поиска изслушването да се проведе чрез видеоконферентна връзка, съгласно параграфи от 2 до 8, в случай, че явяването на лицето на нейна територия е нежелателно или невъзможно.
2. Замолената държава-членка се съгласява изслушването да се проведе чрез видеоконферентна връзка, при условие, че ползването на видеоконферентна връзка не противоречи на основните принципи на нейното право и при условие, че разполага с техническите средства за провеждането на такова изслушване. Ако замолената държава-членка няма достъп до техническите средства, необходими за осъществяването на видеоконферентна връзка, такива могат да ѝ бъдат предоставени от молещата държава-членка по взаимно споразумение.
3. Наред с информацията, посочена в член 14 от Европейската конвенция за взаимопомощ и член 37 от Договора за Бенелюкс, молбите за изслушване чрез видеоконферентна връзка трябва да сочат и причините, поради които не е желателно или възможно лицето да се яви лично, както и наименованието на съдебния орган и на лицата, които ще проведат изслушване.
4. Лицето се призовава от съдебния орган на замолената държава-членка, в съответствие с формалните изисквания на нейното право.
5. По отношение на изслушване чрез видеоконферентна връзка се прилагат следните правила:
 - а) а изслушването присъства съдебен орган на замолената държава-членка, подпомаган при необходимост от преводач, който отговаря както за установяването на самоличността на изслушваното лице, така и за спазването на основните принципи на правото на замолената държава-членка. Ако съдебният орган на замолената държава-членка е на мнение, че по време на изслушване са били нарушени основните принципи на правото на замолената държава-членка, той незабавно взема необходимите мерки за осигуряване на продължаването на изслушване при спазване на въпросните принципи;
 - б) когато това е необходимо, компетентните органи на молещата и на замолената държави-членки договарят помежду си мерки за закрила на лицето, подлежащо на изслушване;
 - в) изслушването се провежда пряко от или под ръководството на съдебния орган на молещата държава-членка, съгласно нейните закони;
 - г) по искане на молещата държава-членка или на лицето, подлежащо на изслушване, замолената държава-членка осигурява присъствието на преводач, ако това е необходимо;
 - д) лицето, подлежащо на изслушване, може да се позове на правото си да не дава показания, с които то самото би се уличило в извършването на престъпление по правото на молещата или на замолената държава-членка.

6. Без да се нарушават договорените мерки за закрила на лицата, при приключването на изслушване, съдебният орган на замолената държава-членка изготвя протокол, в който посочва датата и мястото на провеждане на изслушване, самоличността на изслушваното лице, самоличността и функциите на останалите лица, участвали в изслушването, полагането на клетви и техническите условия, при които се е провел изслушването. Документът се изпраща от компетентния орган на замолената държава-членка на компетентния орган на молещата държава-членка.
7. Разходите по осъществяване на видео връзката, разходите, свързани с поддържането и обслужването на видео връзката в замолената държава-членка, възнаграждението на преводачите, платено от нея, възнаграждението на свидетелите и вещите лица, както и пътните им разходи в замолената държава-членка, се възстановяват от молещата държава-членка на замолената държава-членка, освен ако последната не се е отказала от право си на възстановяване по отношение на всички или на част от разходите.
8. Всяка държава-членка взема необходимите мерки, за да гарантира, че когато свидетели или вещи лица, които подлежат на изслушване по реда на настоящия член на нейна територия, откажат да дадат показания, противно на задълженията си, или дадат лъжливи показания, по отношение на тези лица нейното национално право ще се прилага по същия начин, както ако изслушването се беше довело в рамките на национално производство.
9. Държавите-членки могат по тяхна преценка да прилагат разпоредбите на настоящия член и по отношение на изслушване на обвиняемия чрез видеоконферентна връзка, когато това е уместно и със съгласието на компетентните съдебни органи. В тези случаи, решението и начинът за провеждане на видео конференцията се определят с взаимното съгласие на заинтересованите държави-членки, при спазване на тяхното национално право и на съответните международни актове, включително Европейската конвенция от 1950 г. за защита правата на човека и основните свободи.

При нотификацията по член 27, параграф 2 всяка държава-членка може да декларира, че тя няма да прилага първия параграф на параграф 9. Тази декларация може да бъде оттеглена по всяко време.

Изслушването се провежда само със съгласието на обвиняемия. Ако е необходимо, Съветът приема правила за защитата на правата обвиняемия под формата на задължителен правен акт.

Член 11

Изслушване на свидетели и вещи лица чрез телефонна конферентна връзка

1. Ако дадено лице, намиращо се на територията на една държава-членка, трябва да бъде изслушано в качеството му на свидетел или вещо лице от съдебните органи на друга държава-членка, последната може, ако националното ѝ право позволява това, да поиска съдействието на първата държава-членка за

провеждането на изслушване чрез телефонна конферентна връзка, в съответствие с параграфи 2 до 5.

2. Изслушването може да се проведе чрез телефонна конферентна връзка, само ако свидетелят или вещото лице е съгласно изслушването да бъде проведено по този начин.
3. Замолената държава-членка дава съгласието си за провеждане на изслушване чрез телефонна конферентна връзка, ако това не противоречи на основните принципи на нейното право.
4. Наред с информацията, посочена в член 14 от Европейската конвенция за взаимопомощ и член 37 от Договора за Бенелюкс, молбите за изслушване чрез телефонна конферентна връзка трябва да съдържат наименованието на съдебния орган и на лицата, които ще проведат изслушване, както и индикация, че съответният свидетел или вещо лице дава съгласието си за провеждането на изслушване по този начин.
5. Практическите условия за провеждане на изслушване се съгласуват между заинтересованите държави-членки. При договарянето на тези условия, замолената държава-членка се наема да:

а) уведоми свидетеля или вещото лице за времето и мястото на изслушване;

б) установи самоличността на свидетеля или вещото лице;

в) да удостовери, че свидетелят или вещото лице дава съгласието си за провеждане на изслушване чрез телефонна конферентна връзка.

Замолената държава-членка може да постави съгласието си в зависимост от съответните разпоредби на член 10, параграфи 5 и 8. Освен ако друго не е уговорено, разпоредбите на член 10, параграф 7 се прилагат *mutatis mutandis*.

Член 12

Контролирани доставки

1. Всяка държава-членка се задължава да осигури възможност по искане на друга държава-членка да даде разрешение за контролирана доставка на нейна територия, в рамките на наказателното разследване на престъпления, даващи основание за екстрадиране.
2. Решението за контролирана доставка се взема за всеки конкретен случай от компетентните органи на замолената държава-членка, при пълно зачитане на нейното национално право.
3. Контролираните доставки се извършват съгласно процедурите на замолената държава-членка. Правото да предприема действия и да контролира операциите принадлежи на компетентните органи на тази държава-членка.

Член 13

Общ екип за разследване

1. Компетентните органи на две или повече държави-членки могат да образуват общ екип с определена цел и за определен срок, подлежащ на удължаване по взаимно съгласие, с оглед провеждането на наказателно разследване в една или повече от държавите-членки, създали екипа. Съставът на екипа се определя в споразумението.

В частност общ екип за разследване може да се образува, когато:

- а) една от държавите-членки разследва престъпление, което налага сложни и трудоемки следствени действия, имащи връзка с други държави;
- б) няколко държави-членки разследват различни престъпления, при които обстоятелствата по случая налагат координирани съвместни действия от страна на всички засегнати държави.

Всяка заинтересована държава-членка може да отправи искане за образуване на общ екип за разследване. Екипът се образува в държавата-членка, където се предполага, че ще се проведе разследването.

2. Наред с информацията, посочена в член 14 от Европейската конвенция за взаимопомощ и член 37 от Договора за Бенелюкс, искането за образуване на общ екип за разследване, трябва да включва и предложение за състава на екипа.
3. Общият за екип за разследване действа на територията на държавата-членка, която е образувала екипа, при спазването на следните изисквания:
 - а) ръководителят на екипа е представител на компетентния орган, участващ в разследването от името на държавата-членка, в която се провеждат операциите на екипа;
 - б) екипът извършва операциите си в съответствие със законите на държавата-членка, в която се провеждат тези операции. Членовете на екипа изпълняват задачите си под ръководството на лицето по б. "а", като вземат предвид условията, поставени от собствените им власти, в споразумението за образуване на екипа.
 - в) държавата-членка, в която се провеждат операциите на екипа, осигурява необходимите организационни условия за неговата дейност.
4. В настоящия член, лицата, включени в общия екип, които идват от държава-членка, различна от държавата-членка, в която се провеждат операциите на екипа, се наричат "командировани".
5. Командираните членове на общия екип за разследване имат право да присъстват при извършването на следствени действия в държавата на операцията. Въпреки това, ръководителят на екипа може да реши друго, ако има за това особени причини и в съответствие с правото на държавата на операцията.
6. Ръководителят на екипа може, в съответствие с правото на държавата-членка, в която се провеждат операциите, да възложи на командираните членове извършването на определени следствени действия, когато от компетентните

органи на държавата на операцията и на командироващата държава са дали одобрението си за това.

7. Когато общият екип за разследване установи, че е необходимо да се предприемат следствени действия в някоя от държавите-членки, участвали в образуването на екипа, командированите членове от тази държава могат да поискат от собствените си компетентни органи да извършат тези действия. Те се разглеждат от съответната държава-членка като действия, чието предприемане е поискано в рамките на национално разследване.
8. Когато общият екип за разследване има нужда от съдействието на държава-членка, различна от държавите, които са образували екипа, или на трета държава, искане за съдействие може да се отправи от компетентните органи на държавата на операцията до компетентните органи на съответната държава, съгласно приложимите актове или договорености.
9. Всеки член на общия екип за разследване може, в съответствие с националното си право и в рамките на своята компетентност, да предостави на екипа информацията, с която разполага държавата-членка, която го е командировала, за целите на наказателното разследване, провеждано от екипа.
10. Законно придобитата информация от командирован или друг член на екипа, докато същият е бил част от общ екип за разследване, която не би могла по друг начин да стане известна на компетентните органи на съответната държава-членка, може да се използва само за:
 - а) целите, за които е образуван общият екип за разследване;
 - б) разкриване, разследване и наказателно преследване на други престъпления, но със съгласието на държавата-членка, от която е събрана информацията. Това съгласие може да бъде оттеглено, само в случай, че ползването на информацията би застрашило разследванията в съответната държава-членка, или когато по отношение на конкретния случай съответната държава-членка може да откаже съдействие;
 - в) предотвратяване на непосредствена и сериозна заплаха за обществения ред, без да се нарушава буква "б", ако впоследствие бъде образувано наказателно разследване;
 - г) други цели, за които държавите-членки са се договорили при създаването на екипа.
11. Настоящият член не накърнява други действащи разпоредби или уговорки относно образуването или функционирането на общи екипи за разследване.
12. В степента, в която правото на държавите-членки или разпоредбите на действащите между тях правни актове позволяват това, може да бъде уговорено участието в такъв общ екип на лица, различни от представителите на компетентните органи на държавите-членки, образувачи общия екип за разследване. Например, като такива могат да бъдат включвани длъжностни лица от органите, създадени по силата на Договора за Европейски съюз. Тези

лица не се ползват с правата, предоставени по този член, на командированите или други членове на екипа, освен ако друго не е изрично уговорено.

Член 14

Разследване под прикритие

1. Молещата и замолената държави-членки могат да се договорят взаимно да се подпомагат при разследването на престъпления, провеждано от длъжностни лица, действащи под скрита или фалшива самоличност (разследване под прикритие).
2. Решението по такова искане се взема за всеки отделен случай от компетентните органи на замолената държава-членка, при спазване на нейното националното право и процедури. Времетраенето на разследването под прикритие, конкретните условия и правният статус на съответните длъжностни лица е предмет на договаряне между държавите-членки, при спазване на тяхното националното право и процедури.
3. Разследването под прикритие се провежда в съответствие с правото и процедурите на държавата-членка, на чиято територия се провежда разследването. Заинтересованите държави-членки си сътрудничат при подготовката и контрола на разследването под прикритие и вземат необходимите мерки за гарантиране на сигурността на длъжностните лица, действащи под скрита или фалшива самоличност.
4. При нотификацията по член 27, параграф 2, всяка държава-членка може да декларира, че не се счита за обвързана от настоящия член. Тази декларация може да бъде оттеглена по всяко време.

Член 15

Наказателна отговорност по отношение на длъжностните лица

За срока на операциите по член 12, 13 и 14, длъжностните лица от държава-членка, различна от държавата на операцията, се приравняват на длъжностните лица от държавата на операцията, във връзка с извършените срещу или от тях престъпления.

Член 16

Гражданска отговорност по отношение на длъжностните лица

1. Когато длъжностни лица от една държава-членка, работят в друга държава-членка по реда на член 12, 13 и 14, първата отговаря за всички вреди, причинени от тях по време на операциите, съгласно правото на държавата-членка, на чиято територия се провеждат операциите.

2. Държавата-членка, на чиято територия е причинена вредата по параграф 1, е длъжна да поправи причинените вреди, при условията, приложими в случай, че вредата беше причинена от нейни длъжностни лица.
3. Държавата-членка, чиито длъжностни лица са увредили някому на територията на друга държава-членка, трябва да върнат на последната всички платени от нея суми на пострадалия или на лицата, имащи право на обезщетение.
4. Без да се накърнява упражняването на правата им спрямо трети лица и с изключение на параграф 3, в случаите по параграф 1 държавите-членки няма да търсят обезщетение за причинените им вреди от друга държава-членка.

ДЯЛ III

ПРИХВАЩАНЕ НА ДАЛЕКОСЪОБЩЕНИЯ

Член 17

Органи, компетентни да нареждат прихваща не на далекосъобщения

За целите на прилагането на разпоредбите на член 18, 19 и 20, “компетентен орган” означава съдебен орган, а в случаите, когато съдебните органи нямат компетентност в областите, обхванати от тези разпоредби, еквивалентен компетентен орган, определен по реда на член 24, параграф 1, буква д), който води наказателно разследване.

Член 18

Молби за прихващане на далекосъобщения

1. За целите на наказателно разследване, компетентен орган на молещата държава-членка може, в съответствие с изискванията на собственото си национално право, да отправи искане до компетентния орган на замолената държава-членка за:
 - а) прихващане и незабавно препредаване на молещата държава-членка на далекосъобщения; или
 - б) прихващане, записване и последващо предаване на молещата държава-членка на записаните далекосъобщения.
2. Исканията по параграф 1 могат да се отправят във връзка с използването на далекосъобщителни средства от обекта на подслушване, ако същият се намира в:

- а) молещата държава-членка и тя се нуждае от техническото съдействие на замолената държава-членка за прихващането на неговите или нейните съобщения;
 - б) молещата държава-членка, и неговите или нейните съобщения могат да бъдат прихванати от замолената държава-членка;
 - в) трета държава-членка, която е била уведомена по реда на член 20, параграф 2, буква а), и молещата държава-членка се нуждае от техническото съдействие на замолената държава-членка за прихващането на неговите или нейните съобщения.
3. В изключение на член 14 от Европейската конвенция за взаимопомощ и на член 37 от договора за Бенелюкс, молбите по настоящия член включват:
- а) данни за органа, правещ молбата;
 - б) информация, необходима за идентифицирането на подслушвания обект;
 - в) данни за престъпното поведение, предмет на разследването;
 - г) желаната продължителност на подслушването;
 - д) при възможност, достатъчно технически данни, в частност съответният номер за връзка с телекомуникационната мрежа, с оглед създаването на условия за изпълнение на молбата;
4. В случай на молба по параграф 2, параграф б), се представя и резюме на фактическите обстоятелства. Замолената държава-членка може да поиска допълнителна информация, нужна ѝ, за да реши дали исканата мярка може да бъде предприета при подобен национален случай.
5. Замолената държава-членка се ангажира да изпълни молбите по параграф 1, буква д):
- а) за молби по параграф 2, букви а) и в), ако ѝ е предоставена информацията по параграф 3. Замолената държава-членка може да разреши подслушването без допълнителни формалности;
 - б) за молба по параграф 2, буква б), ако ѝ е предоставена информацията по параграфи 3 и 4, и ако исканата мярка може да бъде предприета при подобен национален случай. Замолената държава-членка може да реши да даде съгласието си, само ако са налице всички условия, които би трябвало да бъдат спазени при подобен национален случай;
6. При невъзможност за незабавно препредаване, замолената държава-членка се ангажира да изпълни молбите по параграф 1, буква б), ако ѝ е предоставена информацията по параграфи 3 и 4, и ако исканата мярка може да бъде предприета при подобен национален случай. Замолената държава-членка може да реши да даде съгласието си, само ако са налице всички условия, които би трябвало да бъдат спазени при подобен национален случай.
7. При нотификацията по член 27, параграф 2, всяка държава-членка може да декларира, че се счита за обвързана от параграф 6, ако не е в състояние да

осигури незабавно препредаване. В този случай другата държава-членка може да прилага принципа на взаимност.

8. При отправяне на искане по параграф 1, буква б), молещата държава-членка може, ако особени причини налагат това, да поиска и протокол от запис. Замолената държава-членка разглежда подобни искания съгласно националното си право и процедури.
9. Държавата-членка получател на информацията по параграфи 3 и 4 пази нейната поверителност, в съответствие с националното си право и процедури.

Член 19

Прихващане на далекосъобщения на национална територия чрез доставчиците на далекосъобщителни услуги

1. Държавите-членки гарантират, че до системите за далекосъобщителни услуги, които се управляват от терминал, разположен на тяхна територия, до които, за целите на законно подслушване на обект, намиращ се на територията на друга държава-членка, няма пряк достъп в последната, ще може да се осигури достъп за целите на законно подслушване от тази държава-членка, чрез посредник или определен доставчик на далекосъобщителни услуги на нейна територия.
2. В случаите по параграф 1, компетентните органи на държавата-членка имат право, за целите на наказателно разследване и в съответствие с приложимото национално право, при условие, че подслушваният обект се намира на територията на тази държава-членка, да осъществят подслушването чрез посредник на определения доставчик на далекосъобщителни услуги, намиращ се на нейна територия, без да ангажират с това държавата-членка, на чиято територия е разположен терминала.
3. Параграф 2 се прилага и в случаите, когато подслушването се извършва в изпълнение на молба по член 18, параграф 2, буква б).
4. Нищо в настоящия член не пречи на държава-членка да отправи молба за законно прихващане на далекосъобщения по член 18, до държавата-членка, на чиято територия е разположен терминала, в частност, когато в молещата държава-членка няма посредник.

Член 20

Прихващане на далекосъобщения без техническата помощ на друга държава-членка

1. Без да се накърняват общите принципи на международното право, както и разпоредбите на член 18, параграф 2, буква в), задълженията по настоящия член се прилагат при заповеди за подслушване, издадени или потвърдени от компетентния орган на една държава-членка в хода на наказателно

разследване, имащо белезите на разследване на специфично престъпление, включително опит, доколкото същото е наказателно от националното право, с оглед задържане, повдигане на обвинение, наказателно преследване или постановяване на присъда.

2. Когато, за целите на наказателно разследване, прихващането на далекосъобщения е разрешено от компетентния орган на държава-членка (“подслушващата държава-членка”), и далекосъобщителният адрес на обекта, посочен в заповедта за подслушване, се използва на територията на друга държава-членка (“нотифицираната държава-членка”), чиято техническа помощ е необходима за подслушването, подслушващата държава-членка уведомява нотифицираната държава-членка за подслушването:
 - а) преди самото подслушване, когато към момента на издаването на заповедта за подслушване на нея ѝ е известно, че обектът се намира на територията на нотифицираната държава-членка;
 - б) в останалите случаи, след като ѝ стане известно, че обектът на подслушването се намира на територията на нотифицираната държава-членка.
3. Информацията, която трябва да бъде предоставена от подслушващата държава-членка включва:
 - а) данни за органа, постановил подслушването;
 - б) потвърждение, че във връзка с провеждано наказателно разследване е издадена законосъобразна заповед за подслушване;
 - в) информация, необходима за идентифицирането на подслушвания обект;
 - г) данни за престъпното поведение, предмет на разследването; и
 - д) очакваната продължителност на подслушването;
4. При уведомяване по реда на параграфи 2 и 3:
 - а) при получаване на информацията по параграф 3 компетентният орган на нотифицираната държава-членка незабавно, и в срок не повече от 96 часа, дава отговор на подслушващата държава-членка във връзка с:
 - (i) разрешаване на самото подслушване или на неговото продължаване. Нотифицираната държава-членка може да реши да даде съгласието си, само ако са налице всички условия, които би трябвало да бъдат спазени при подобен национален случай;
 - (ii) изискване, съгласно което подслушването не може да бъде проведено или трябва да бъде прекратено, поради недопустимост по националното право на нотифицираната държава-членка, или по някоя от причините, посочени в член 2 от Европейската конвенция за взаимопомощ. Нотифицираната държава-членка писмено представя основанията си за поставяне на такова изискване;

- (iii) в случаите по (ii), изискване, съгласно което, събраният вече материал при подслушването на обекта не нейна територия, не може да се използва, или може да се ползва само, при условия, определени от нея. Нотифицираната държава-членка писмено уведомява подслушващата държава-членка относно причините, налагащи поставянето на такива условия;
 - (iv) искане за кратко, но с не повече от 8 дни, продължаване на 96-часовия срок, подлежащо на договаряне с подслушващата държава-членка, което да ѝ даде възможност да изпълни вътрешните процедури, изискуеми от националното ѝ право. Нотифицираната държава-членка писмено уведомява подслушващата държава-членка относно условията, които по силата на националното ѝ право, налагат това удължаване на срока.
- б) До вземането на решение от страна на нотифицираната държава-членка по (i) и (ii) на буква а) подслушващата държава-членка:
- (i) може да продължи подслушването;
 - (ii) не може да използва събрания вече материал от подслушването, освен:
 - ако друго не е уговорено между заинтересованите държави-членки; или
 - за вземане на неотложни мерки за предотвратяване на непосредствена и сериозна заплаха за обществената сигурност. Нотифицираната държава-членка трябва да бъде уведомена за всяко подобно ползване и за причините, които го налагат.
- в) Нотифицираната държава-членка може да поиска кратко изложение на фактическите обстоятелства по случая, както и всяка допълнителна информация, необходима ѝ за вземането на решение относно допустимостта на подслушването при подобен национален случай. Това искане не е пречка за приложимостта на буква б), освен ако друго не е уговорено между нотифицираната и подслушващата държава-членка.
- г) Държавите-членки вземат необходимите мерки за даване на отговор в рамките на 96 часовия срок. За тази цел, те определят лица за контакт, дежурни по 24 часа в денонощието, които следва да бъдат посочени в заявленията по член 24, параграф 1, параграф д).
5. Нотифицираната държава-членка е длъжна да пази, в съответствие с националното си право, поверителността на информацията, дадена ѝ по параграф 3.
6. Когато подслушващата държава-членка е на мнение, че информацията, дадена по параграф 3, е от особено чувствителен характер, тя може да я предаде на компетентния орган чрез специална служба, определена на двустранна основа от заинтересованите държави-членки.

7. При нотификацията член 27, параграф 2, или във всеки следващ момент, всяка държава-членка може да декларира, че няма да изисква да ѝ бъде предоставяна информацията относно подслушванията, предвидена в настоящия член.

Член 21

Отговорност за таксите, наложени от далекосъобщителните оператори

Разходите на далекосъобщителните оператори или доставчиците на услуги за изпълнението на молби по член 18 се поемат от молещата държава-членка.

Член 22

Двустранни договорености

Нищо в настоящата глава няма да се отрази на двустранните и многостранни договорености между държавите-членки, целящи улесняване на експлоатацията на съществуващите или бъдещи технически възможности за законно прихващане на далекосъобщения.

ДЯЛА IV

Член 23

Защита на личните данни

1. Личните данни, съобщени по реда на тази Конвенция могат да бъдат използвани от държавата-членка, на която са предадени:
 - а) за целите на производствата, по отношение на които конвенцията намира приложение;
 - б) за други съдебни или административни производства, пряко свързани с производствата по буква а);
 - в) за предотвратяване на непосредствена и сериозна заплаха за обществената сигурност;
 - г) за всякаква друга цел, само с предварителното съгласие на съобщаващата държава-членка, освен ако заинтересованата държава-членка е получила съгласието на субекта на данните.
2. Настоящият член се прилага и по отношение на лични данни, които не са били съобщение или получени по друг начин по реда на конвенцията.
3. Предвид обстоятелствата по конкретен случай, съобщаващата държава-членка може да поиска от държавата, на която са били предадени данните, да даде информация относно използването им.
4. Изискванията във връзка с ползването на лични данни, поставени по член 7, параграф 2, член 18, параграф 5, буква б), член 18, параграф 6 или

член 20, параграф 4, имат приоритет. Ако такива условия не са били поставени, се прилага настоящият член.

5. Разпоредбите на член 13, параграф 10 имат предимство пред настоящия член по отношение на информацията, получена по реда на член 13.
6. Настоящият член не се прилага по отношение на личните данни, получени от някоя държава-членка по силата на конвенцията, когато същите произхождат от нея самата.
7. При подписването на Конвенцията, Люксембург може да декларира, че в случаите, когато Люксембург съобщава лични данни на друга държава-членка се прилага следното:

С изключение на параграф 1, буква а), Люксембург може да изисква по определен случай, личните данни, освен ако не са получени със съгласието на субекта на данни, да могат да се използват за целите на параграф 1, букви а) и б) само с предварителното разрешение на Люксембург в случаите на производства, по които Люксембург би могъл да откаже или да ограничи предаването на лични данни, съгласно тази Конвенция и актовете, посочени в член 1.

Ако по даден случай Люксембург откаже да се съгласи с искане на държава-членка на основание разпоредбите на параграф 1, Люксембург трябва писмено да изложи причините за това свое решение.

ДЯЛ V

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 24

Становища

1. При нотификацията по член 27, параграф 2 всяка държава-членка посочва органите, които наред с посочените в Европейската конвенция за взаимопомощ и Договора за Бенелюкс, са компетентни за прилагането на тази Конвенция и за прилагането между държавите-членки на разпоредбите относно взаимопомощта по наказателни дела, съдържащи се в актовете, посочени в член 1, параграф 1, включително:
 - а) компетентните административни органи по смисъла на член 3, параграф 1, ако има такива;
 - б) един или повече централни органа за целите на прилагането на член 6, както и органите, компетентни да разглеждат и изпълняват молбите по член 6, параграф 8;
 - в) полицейските и митнически органи целите на прилагането на член 6, параграф 5, ако има такива;

г) административните органи, компетентни по смисъла на член 6, параграф 6, ако има такива; и

д) органът или органите, компетентни за целите на прилагането на член 18 и 19 и член 20, параграфи 1 до 5.

2. Заявленията, направени в съответствие с параграф 1 могат да бъдат изменяни изцяло или отчасти по всяко време по същата процедура.

Член 25

Резерви

По тази Конвенция не могат да се правят други резерви, освен изрично предвидените в нея.

Член 26

Териториално приложение

тази конвенция ще започне да се прилага в Гибралтар след включването му в приложното поле на Европейската конвенция за взаимопомощ.

Обединеното Кралство писмено уведомява Председателя на Съвета, когато пожелае да прилага конвенцията по отношение на Нормандските острови и на остров Ман, включването на тези територии в приложното поле на Европейската конвенция за взаимопомощ. Съветът се произнася с единодушие на неговите членове по това искане.

Член 27

Влизане в сила

1. Тази конвенция подлежи на приемане от държавите-членки, в съответствие с техните конституционни изисквания.
2. При приключването на конституционните процедури по приемането на конвенцията, държавите-членки нотифицират Генералния секретар на Съвета на Европейския съюз.
3. Деветдесет дни след нотификацията по параграф 2 от осмата по ред държава, приключила тази формална процедура, която към момента на приемането на Акта на Съвета за съставяне на тази Конвенция е била член на Европейския съюз, конвенцията влиза в сила за осемте държави.
4. Всяка последваща нотификация от държава-членка, направена след получаването на осмата нотификация по параграф 2, води до влизане на конвенцията в сила между тази държава и останалите държави, за които тя вече е влязла в сила, 90 дни след последващата нотификация.

5. До влизането в сила на конвенцията по параграф 3, всяка държава-членка може, при даването на нотификацията по параграф 2 или във всеки един момент след това, да декларира, че тя ще прилага конвенцията в отношенията си с държавите-членки, които са направили същата декларация. Тези декларации имат действие 90 дни след тяхното депозиране.
6. Тази конвенция се прилага по отношение на процедурите за правна помощ, започнали след датата на влизането ѝ в сила, или началото на прилагането между съответните държави по смисъла на параграф 5.

Член 28

Присъединяване на нови държави-членки

1. Тази конвенция отворена за присъединяване на всяка държава, която стане член на Европейския съюз.
2. Текстът на конвенцията на езика на присъединяващата се държава е този, който е съставен от Съвета на Европейския съюз, е автентичен.
3. Инструменти по ратификация се депозират при Депозитаря.
4. Тази конвенция влиза в сила за присъединяващата се държава деветдесет дни след депозирането на ратификационния инструмент при депозитаря, или в деня на влизане в сила на самата конвенция, ако след изтичането на деветдесетдневния срок, тя все още не е влязла в сила.

Член 29

Влизане в сила за Исландия и Норвегия

1. Без да се накърняват разпоредбите на член 8 от Споразумението между Съвета на Европейския съюз и Република Исландия и Кралство Норвегия за асоциирането на тези две държави при приемането, прилагането и развитието на разпоредбите на достиженията на правото на ЕС от Шенген (“Споразумението за асоцииране”), разпоредбите на член 2, параграф 1 влизат в сила за Исландия и Норвегия относно във отношенията им с държавите-членки, за които Конвенцията е влязла в сила, съгласно член 27, параграфи 3 или 4, в срок от деветдесет дни след получаването от Съвета на информацията по член 8, параграф 2 от Споразумението за асоцииране и изпълнението на съответните конституционни изисквания.
2. Влизането в сила на конвенцията за държава-членка след датата на влизане в сила на разпоредбите за Исландия и Норвегия, упоменати в член 2, параграф 1, обуславя тяхната приложимост и във взаимоотношенията на въпросната държава-членка и Исландия и Норвегия.
3. Разпоредбите, упоменати в член 2, параграф 1 не обвързват Исландия и Норвегия, преди датата, определена по реда на член 15, параграф 4 от Споразумението за асоцииране.

4. Без да се накърняват горните параграфи 1, 2 и 3, разпоредбите, упоменати в член 2, параграф 1 ще влязат в сила за Исландия и Норвегия не по-късно от датата на влизане в сила на тази Конвенция за петнадесетата държава, която към момента на приемането на Акта на Съвета за съставяне на тази Конвенция е била член на Европейския съюз.

Член 30

Депозитар

1. Депозитар за тази Конвенция е Генералният секретар на Съвета на Европейския съюз.
2. Депозитарят публикува в *Официален вестник на Европейските общности* информация за хода на приемането и присъединяването, декларациите и резервите, както и за всяка нотификация по тази Конвенция.

Съставена в Брюксел на двадесет и деветия ден от месец май две хилядната година, в единичен оригинал на датски, нидерландски, финландски, френски, немски, гръцки, ирландски, италиански, португалски, испански и шведски език, като всички имат еднакво действие, като оригиналите се депозират в архивите на Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз. Генералният секретар изпраща заверено копие от текстове на Конвенцията на всяка държава-членка.

За правителството на Кралство Белгия

За правителството на Кралство Дания

За правителството на Федерална Република Германия

За правителството на Гръцката република

За правителството на Кралство Испания

За правителството на Френската република

За правителството на Ирландия

За правителството на Италианската република

За правителството на Великото Херцогство Люксембург

За правителството на Кралство Нидерландия

За правителството на Република Австрия

За правителството на Португалската република

За правителството на Република Финландия

За правителството на Кралство Швеция

За правителството на Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия

Декларация по член 10, параграф 9 на Съвета

При обсъждане на приемането на актовете, които са посочени в член 10, параграф 9, Съветът зачита задълженията на държавите-членки по Европейската конвенция за правата на човека.

Декларация по член 20 на Обединеното кралство

Настоящата декларация е неразделна част от Конвенцията.

В Обединеното Кралство, член 20 ще се прилага по отношение на заповедите за подслушване, които са издадени от Държавния секретар до полицейските служби или до “Митници и акцизи” на Нейно Величество, в случаите, когато според националното законодателство за прихващане на далекосъобщения, заповедта е издадена за целите на разкриването на тежко престъпление. Член 20 ще се прилага по отношение на такива заповеди, които са издадени от Службата за сигурност, когато според националното законодателство, същата оказва съдействие по разследване, което отговаря на характеристиките по член 20, параграф 1.